

Громадська Думка

ПЕРЕДПЛАТА:

(Ціна 1. прим. в таборі 3 ф.)
" " поза таб. 4 ф.)
На місяць в таборі . . . 25 ф.
" " поза табор. 30 ф.
На 3 місяці в таборі 75 ф.
" " поза таб. 90 ф.

ЧАСОПИСЬ ПОЛОНЕНИХ УКРАЇНЦІВ у ВЕДЛЯРІ.

ВИХОДИТЬ ЩО ЧЕТВЕРГА Й ЩО НЕДІЛІ.

Видає „Видавниче Товариство імені В. Грінченка“.

АДРЕСА:

Ukrainischer
Unterrichts-Ausschuss
Lagerzeitung
— in Wetzlar. —

Ч. 51. (98).

Четвер, 26. липня 1917.

Рік III.

Історичний акт України.

Російське тимчасове правитель-ство відкинуло всі домагання українського громадянства, предложені з боку Української Центральної Ради, засуджуючи український на-рід на довічну неволю. Та забуло воно, що Україна звязана з Росією від 1864 р. вільною, обопільною умо-вою з царем, і тепер, з упадком ца-ризму, має розв'язані руки. На при-мусове в'язання України з собою не тільки тимчасове правитель-ство, але й весь російський народ не має найменшого права. Умова з 1864 року тепер упала, а добра воля українського народу жити в злагоді з Великоросією зістала ся погань-блена революційним правительством, яке хоче відігравати супроти Укра-їни роль деспота, як за старого царизму, натравлюючи увесь росій-ський народ проти України.

На се відповіла Українська Центральна Рада історичним актом, так званим Універсалом Ц. Укр. Ради українському народові на Україні й поза Україною. Це пер-ший акт українського народу, який висказав свою думку перед історією, що він хоче, зможе стати й стане гордо і гідно поруч з великими державами zorganizованим народом Європи, як рівний з рівним.

Цей універсал прочитано у всіх урядах і церквах, по всіх селах на Україні, як се читано такі універ-сали за Богдана Хмельницького. У відповідь йому багато сіл складає присягу одностайно стати за волю України до боротьби під проводом Української Центральної Ради. Тво-рять ся полки за полками по цій Україні, народ несе податки у скарбницю Рідного Краю, бо всі знають:

Тепер, або ніколи! Добути, або дома не бути!

Під напором такої однодушності українського народу вислані міні-стри російського правительства зго-дили ся на національно-територіаль-ну автономію України. Та все таки правитель-ство вислало князя Уру-сова з комісією, щоби спонукати Українську Центральну Раду до відкидання цього славного універ-салу, який є першим актом проте-сту України проти московської не-волі.

Ми певні цього, що Україна не відкине цього великого акту, який підняв увесь народ до однодушної думки стати за волю, а москов-ському правительству, яке у себе дома має сваволлю анархії й руїни, відповідь Україна: Мовивши при-

каз, треба бути паном! На Україні з упадком царизму перестало бути паном московське правитель-ство і на його погрози війною відповість Україна найбільшим ділом: прого-лошенням самостійної української держави!

Повний текст універсалу подаємо тут за „Розсвітом“ з дня 14. липня із „Речі“ з дня 14. червня, де зазна-чується, що цей універсал був про-читаний саме на Всеукраїнському Військовому З'їзді у Києві:

УНІВЕРСАЛ

Української Центральної Ради українському народові, який живе на Україні й поза Україною.

Народе український! Народе се-лян, робітників і трудового лю-ду! Волею своєю Ти поставив нас, Українську Центральну Раду, на сторожі прав і вольностей Україн-ської Землі. Краді сини Твої, ви-борні люде сіл, фабрик, салдатеьких казармів, усіх громад і товариств українських, вибрали нас, Україн-ську Центральну Раду, доручили нам стояти й боротись за ці права та вольности. Твій народ і виборні люде виявили свою волю, так хай же Україна буде вільна!

Не відриваючи ся від цілої Росії, не зриваючи з російською державою, хай український народ має право сам порядкувати своїм життям, хай порядок і лад на Україні постано-вляють вибрані загальним, рівним, безпосереднім і тайним голосуванням всенародні Українські Збори—сейми.

Всі закони, якими повинен по-становлюватись порядок тут, на Україні, мають право видавати тільки наші Українські Збори; такі-ж закони, якими буде постановлю-ватись порядок на просторі цілої російської держави, повинен вида-вати всеросійський парламент. Ніхто за нас не може ліпше знати, чо-го нам потрібно, які закони для нас ліпші. Ніхто ліпше від наших селян не може знати, як господарити на своїй землі. Через те ми хочемо, щоби після того, як у цій Росії будуть відібрані поміщицькі, державні (казонні), царські, міністер-ські й інші землі на власність на-родів, після того, як про се видадуть закон всеросійські Установчі Збори, право й порядок в наших україн-ських землях, право порядкувати ними, належало би тільки нам самим, нашим Українським Зборам—нашо-му сеймові.

Так сказали вибрані люде з ці-лої Української Землі і, сказавши

так, вони вибрали споміж себе нас —Українську Центральну Раду. Во-ни приказали нам стати на чолі нашого народу, стояти за його пра-ва і творити нове життя вільної автономної України.

І ми, Українська Центральна Рада, сповнили волю Свого народу, взяли на себе важкий тягар будови нового життя, приступили до тої великої роботи.

Ми думали, що центральне ро-сійське правитель-ство подасть нам руку, що у згоді з ним ми, Укра-їнська Центральна Рада, зможемо владити правний порядок на нашій землі. Але тимчасове російське пра-витель-ство відкинуло всі наші дома-гання, відіпхнуло простягнену руку українського народу.

Ми послали до Петрограду сво-їх делегатів-послів, щоби предложи-ти російському тимчасовому прави-тельству наші домагання. Голова-щі наші домагання були такі:

щоби російське правитель-ство вселюдно, окремим актом, проголо-сило, що воно не стоїть проти на-ціональної волі України, проти пра-ва нашого народу на автономію;

щоби центральне російське пра-витель-ство для полагоди всіх справ, що торкають ся України, мало в себе нашого комісара задля україн-ських справ;

щоби місцева влада на Україні була зеднана в руках одного пред-ставника центрального російського правительства, себто вибраного нами комісара;

щоби якусь певну частину засо-бів, зібраних до центральної казни з нашого народу, передано нам, представникам цього народу, на його національно-культурні потреби.

Всі ці домагання центрального російського правительства відкинуло. Воно не захотіло сказати, чи при-знає за нашим народом право на автономію, право його самому по-рядкувати своїм життям. Воно відхи-лило ся од відповіді, відіславши нас до майбутніх всеросійських Установ-чих Зборів.

Центральне російське правитель-ство не захотіло мати в себе нашого комісара, не захотіло разом з нами творити новий лад, як і не захотіло назначити комісара на всю Укра-їну, щоби ми могли вкупі з ним вести наш край до згоди й порядку.

Гроші, які збирають з нашої зем-лі, правитель-ство відмовилось пере-дати на потреби нашої школи, про-світи й організації, і тепер прине-волило наш український народ до того, щоби ми самі складали собі свою долю.

Ми не можемо кинути нашого народу на сваволлю анархії й руїни. Тимчасове правитель-ство, хоч не має сили створити для нас правного порядку, не бажає стати вкупі з нами на шлях великої роботи.

Сьогодні ми повинні цю роботу взяти на себе. Це наш обов'язок пе-ред тими народами, які живуть на нашій землі.

Ось чому ми, Українська Цен-тральна Рада, видаємо цей універсал до цілого нашого народу й опові-щуємо, що тепер ми самі твори-тимемо своє життя.

Хай кожний член нашої нації, кожний горожанин села, чи города від сьогодні знає, що настав час великої роботи! Від тепер кожне село, кожна волость і кожна управа, хоч повітова, хоч земська, яка від-стоєє інтереси українського народу, повинні бути в найтіснішій зно-синах із Центральною Радою!

Там, де задля яких-небудь при-чин адміністративна влада лишила ся в руках, ворожах українству, ми наказуємо нашим горожанам поча-ти широкую, могутню організацію й освідмлення населення, і тоді перевибрати адміністрацію по горо-дах і тих місцях, де українське населення живе вкупі з іншими національностями.

Наказуємо всім горожанам не-гайно прийти до згоди з демокра-тями всіх національностей і вкупі з ними приступити до підготовки нового правильного життя. Централь-на Рада має надію, що не українські народи, народи, які живуть на нашій землі, теж будуть дбати про поряд-ок і спокій у наших краях і в цей тяжкий час загально-російської анархії дружно, вкупі з нами при-ступлять до справи організації України.

Коли ми зробимо цю підготовчу організаційну роботу, ми скличемо представників усіх народів Землі Української і створимо закони для неї. Ті закони, будівлю яких ми підготовимо, всеросійські Установчі Збори повинні будуть потвердити й признати їх своїми законами.

Народе Український! Перед Тво-їм виборним органом, перед Укра-їнською Центральною Радою стоїть великий і високий мур, який її треба розвалити, щоби народ Свіі вести на шлях свободи. Задля того потрібні могутні, залізні руки, потрібна велика робота, а задля успіху цієї роботи потрібні передо-всім величезні засоби.

До цього часу український на-род віддавав усе в загальний росій-ський скарб (казну), але сам не

мав, та й тепер ще не має від нього того, що повинен би мати за це. Через те ми, Українська Центральна Рада, наказуємо всім горожанам сіл та городів і всім українським громадським управам заорядити від 1. липня цього року оподаткування населення на народні справи.

Необхідно треба докладно, правильно пересилати цей податок до каси Української Центральної Ради. Народу Українській! У Твоїх руках Твоя доля. У цей тяжкий час всевітньої завірюхи та розколу докажи Своєю організованістю й державним розумом, що Ти, народ хліборобів і робітників, можеш гордо й гідно стати поруч із великими організованими й державними народами, як рівний із рівним.

Читання історичного акту викликало величезне захоплення. Салія з'їзду сповнилася ся невмовкаючими окликами: „Слава Центральній Раді!“ „Слава відродженому українському народові!“

Делегат Петлюра, характеризуючи історичний момент, який переживав зараз український народ, сказав між иншим: „Центральне правительство лишило ся глухим супроти наших домагань, і Центральна Рада задля ратушки України й цілої Росії бере від сьогодні на себе важкий тягар.“

Винищенко закликав делегатів після оповіщення універсалу розвезти його по Україні, обміркувати його й тісно зв'язати себе з „Центральною Радою“.

Накінець прокликано „Славу“ в честь українського народу, споважено пам'ять Шевченка й відспівано національній гимні „Ще не мерла Україна!“

Ще балакав проф. Грушевський, який завзявав, щоб скрізь на Україні піддержували постанови „Центральної Ради“—і вкінці роздано учасникам універсал.

Після засідання перед членами української військової „Генеральної Ради“, а також перед представниками „Центральної Ради“ український полк ім. Богдана Хмельницького й инчі українські військові відділи зробили дефіляду (параду).

На Софійській площі, під пам'ятником Богдана Хмельницького, відбуло ся вселюдне опублікування універсалу.

Організація українських мас і українського війська!

Під таким кличем іде великий український рух, як се зазначає „Робітнича Газета“ у вступній статті з 4. (17) червня с. р. з приводу зликання другого Всеукраїнського Військового З'їзду. Поміщуємо цю статтю цілком з огляду на важність пояснень що до значіння й завдань українського війська:

Київ, 5 червня 1917 р.

Військовий Одрився український з'їзд. Одрився всеукраїнський з'їзд. Серед надзвичайно напруженої атмосфери довелось йому розпочинати свою роботу. Заборона Керенського, відповідь

правительства на домагання української делегації—все це ускладнило становище, захитало довіря, утворило ґрунт для непорозуміння.

Треба побажати великої видержки і спокою військовим делегатам, аби вони заховавши в роботах свого з'їзду ту основну лінію поведінки, яка в даний момент єдина може бути визнана відповідною.

Ця лінія зазначена в резолюції Центральної Української Ради, Ради селянських депутатів і Військового Генерального Комітету. Шлях, яким мусять йти всі організовані сили, це—шлях дальшої організації українського народу. Всякі виступи, які би зараз ставили инші цілі, мали б другі завдання,—на думку центральних українських організацій, не на часі. Дальша робота для об'єднання мас, для утворення підстав автономного ладу на Україні—в цім напрямі мусять йти зусилля всіх українських організацій.

В такому ж напрямі мусять йти й робота українського військового з'їзду. Не ухиляючись в бік, не піддаючись почуттю, з'їзд має зазначити і встановити основні віхи на тім шляху, що веде до об'єднання всіх українських військових сил, до утворення української армії.

Віхи ці мусять бути зазначені такі, аби об'єднанням українських військових сил довели нас до народної української армії, збудованої на послідовно демократичній основі. Будуючи українську народну армію, треба пам'ятати, що являється вона одною з складових частин українського народу. Поки існує постійне військо, поки не сам озброєний народ, а воно боронить права і свободу народу, треба мати на увазі, що завданням народної армії мусять бути скрізь і завжди виконувати волю народу, поводити себе так, як вимагають того інтереси трудящих українських мас. Народна українська армія потрібна остільки, оскільки вона зв'язана з народом, оскільки являється вона переходною ступінню до системи загальнонародного озброєння, міліції, яка єдино може цілком забезпечити інтереси народоправства.

Коли другий військовий всеукраїнський з'їзд стане на цей шлях, наслідки його роботи будуть одною з підвалин будинку вільної автономної України.

3 українського життя.

З приводу заборони російським воєнним міністром Керенським українського військового з'їзду „Робітнича Газета“, у вступній статті з 1 (14) червня, запитуючи, чи не є се політика боротьби з українством, звертає ся до Керенського з такими словами:

„Не злякаєте, пане Міністре, бо ми вже й не таких міністрів бачили. Коли ви мрієте навіть про столипінську „сильну власть“, то й вона вам не допоможе. Пізно, панове Столипіни!“

А коли боротьби з українством немає, то все ж таки є боротьба з основами свобод, за які ті самі українські салдати в перших рядах билися, і які винесли пана Керен-

ського на міністерське крісло. І це треба твердо пам'ятати. Бо хто виніс, той і статки може. А це вже для пана Керенського буде менше приємно.

Сьогодні заборона українцям, завтра латишам, потім самим руським. Сьогодні одну свободу визнано „несвоевременной“, завтра другу.

Не знаємо, чи „своевременно“ пан Керенський стає на таку сгежку?

Занадто вже чудно він хоче рятувати свободи революції“.

Резолюції Всеукраїнського Військового З'їзду про відношення до сучасного моменту:

„Другий Всеукраїнський Військовий З'їзд у складі 2308 делегатів з фронтів, тилу і флоту, представників 1.600.000 озброєного українського народу, обміркувавши позицію, яку зайняв Центральний Тимчасовий Уряд що до українського народу та Центральної Української Ради, визнає:

1. Тимчасовий Російський Уряд цілковито не розуміє національних відносин на Україні і не оцінює як слід великої організованої та стихійної сили пробудженої української демократії.

2. Цим нерозумінням і систематичним опором домаганням Української демократії Тимчасове Центральне Правительство загострює національні конфлікти на Україні, перешкоджає великій організаційній роботі українського народу і викликає анархістичні настрої серед населення різних національностей, на Україні сущих.

Зважаючи на це, другий Військовий З'їзд постановляє:

1) Поставити на увагу Тимчасовому Російському Урядові, що коли він дорожить збереженням здобутків революції по всій Росії, а зокрема спокоєм і планомірною організацією народних мас на Україні, то першим засобом для цього є одміна постанови Уряду в справі домагань, які були представлені йому Центральною Українською Радою і негайне признание тих домагань.

2) Пропонувати своєму вищому представницькому органу—Українській Раді—в цій справі до Уряду більше не звертатись і негайно приступити до твердої організації краю в згоді з національними меншостями,—це б то до фактичного переведення в життя підстав автономного ладу, яко єдиного способу врятувати Україну і всю Росію від безладдя та загибелі.

З'їзд з свого боку забезпечує найактивнішу і рішучу піддержку Центральної Раді в усіх її заходах і кличе весь організований український народ одностайно і неухильно виконувати всі її постанови“.

(З київської „Робітничої Газети“, ч. 57, з 10 (23) червня).

За автономію України.

(Старіші вісти з „Робітничої Газети“).

Рух за національно-територіальною автономією України дуже сильний. Про це свідчать, наприклад, ухвала української громади в Могилеві на Дніпрі, де Українців незначна частина. Ухвала звучить так: „Загальні Збори Української Гро-

мади в Могилеві на Дніпрі, що налічує 470 душ членів, як військових, так і цивільних, в глибоким обуренням довідавшись про незадоволення Тимчасовим Урядом вишок української делегації, уважають за обов'язок сказати, що справа автономії України то єсть справа життя, або смерті нашого народу, й коли Тимчасовий Уряд автономії не дасть, то хай бере на себе відповідальність за все те, що може стати ся, коли Український народ візьме автономію сам.“

28. травня 1917 року. Голова Зборів і Громади В. Дубровський. Товариші голови—І. Лілікович, В. Каменецький. Старшина Громади (слідують підписи). Цю резолюцію переслано в Петроград.

Такий настрої панував ще в травні, отже два з половиною місяці перед цим. Можна собі уявити, наскільки настрої Українців за цей час зміцніли й прибрали гострий характер.

Навіть в далеких закутках України стремління до самоуправи дуже сильне, як це показують ухвали хуторських громад, подані в 55 числі „Робітничої Газети.“ Наводимо ці постанови:

1) „1917 року 14. травня ми, громадяне хутора Удовиченкового Тарасівської волости, Зіньківського повіту, Полтавської губ., зібрані старостою Никифором Удовиченком в числі 39 чоловік, одногласно постановили: „Вимагати від Ради Робітничих і Салдацьких Депутатів і Тимчасового Правительства: 1) щоби земля належала трудящому народу без всякого викупу, 2) щоби по всіх заведеннях, школах, судах і других управах і установах на Україні була заведена українська мова, 3) бажаємо, щоби держава російська була перетворена на федеративну демократичну республіку з національно-територіальною автономією України, в чому і підписуємось (39 чоловік).“

2) „1917 року 13. травня. Ми, громадяне хутора Хновщини, Тарасівської волости, Зіньківського повіту, Полтавської губ., зібрані головою тимчасового виконавчого комітету Іваном Косяком в числі 78 чоловік, одногласно постановили: „Вимагати від Ради Робітничих і Салдацьких Депутатів і Тимчасового Правительства: 1) одібрання всіх земель казюних, монастирських, поміщицьких, а також і инчих і передачі їх трудовому народові без всякого викупу, 2) щоби землею порядкували сільські громади, 3) щоби землі не можна було ні продавати, ні заставляти, ні продавати в спадщину (наслідство), 4) потребуємо, щоби держава російська була перетворена на федеративну республіку з національно-територіальною автономією України. 5) щоби по всіх школах, судах, управліннях, установах і заведеннях на Україні була заведена українська мова, 6) також вимагаємо, щоби заводи, фабрики і будинки перейшли в руки народа, в чому і підписуємось.“ (78 чол.).“

Українські полки ім. Сагайдачного й Гонти.

„Виржевыя Відомости“ з 17. червня н.ст. доносять з Житомира: Один з місцевих полків переіменовано в український полк ім. гетьмана Пе-

тра Сагайдачного. Та сама часопись доносить з Уманя, що там відбуло ся ніче 14. піхотного резервового полку й прийнято резолюцію, в якій жадається переіменувати сей полк в український полк ім. Гонти.

Вільне козацтво.

„Русское Слово“ з 19. червня н. ст. доносить з Києва: У звенигородським повіті між місцевим селянством утворила ся добровільна воєнна організація „Вільне козацтво“, що має своєю цілю оборону інтересів України, оборону маєтків і лісів від насильства, боротьбу з темними силами та дезертирами. В члени козацтва приймається ся необов'язаних до військової служби. Козаки узброєні карабінами та револьверами й одягнені в національний козацький стрій. Поки-що нараховується біля 500 узброєних козаків. Організатори мають намір у внутрішнім побуті відновити звичай Запорозької Січі.

Військові Українці признають Український Генеральний Військовий Комітет своєю найвищою властю.

„Новое Время“ з 20. червня доносить: Збори офіцерів і салдатів-Українців винницької залози в числі 2000 постановили узнати Український Генеральний Комітет при Центральній Раді найвищою для себе військовою властю, а Центральну Раду найвищою установою України і активно підтримати постанову першого київського українського військового з'їзду про організацію української армії і підпорядкування її Українському Генеральному Комітетові при Центральній Раді. Зажадати від тимчасового правительства негайного виконання всіх українських домагань.

За національним військом.

Стремління українських салдатів виділитися в окреме українське військо охоплює найбільше число салдатів-Українців навіть в місцевостях, що знаходяться далеко від України. Про це свідчить от хочби така вістка, наведена в 53 числі київської „Робітничої Газети.“ В Омську (Сибір) загальні збори Українців омського гарнізона 4. червня с. р. постановили домагатися, щоб всі Українці місцевого гарнізона в різних військових частинах негайно були виділені в окремі роти, з яких повинні бути сформовані полки, і щоб надалі українськими маршовими ротами поповнювали ся тільки українські військові частини на фронті.

Інструкторські українські курси.

Як доносить „Кієвская Мысль“ з дня 27. мая ст. ст., українське Товариство шкільної освіти в згоді з куратором шкільної освіти відкривало дня 28. мая інструкторські курси для підготовки лекторів на літні учительські курси.

Становище Української Центральної Ради.

Українська Центральна Рада заявила представникам тимчасового правительства, що вона не може

дати ніяких зобов'язань супроти масових маніфестацій українського народу за самостійність України і вона не була би в силі здержати самостійницьких стремлінь мимо всяких обіцянок. На закид правительства, що Українська Центральна Рада не може представляти дійсної волі українського народу, тому що її члени не вибрані на основі загального голосування, заявив— як пише „Кієвская Мысль“—представник українського тимчасового правительства, Винниченко, що Українську Центральну Раду установив український національний конгрес, а затвердили два військові конгреси, і вона обіймає всі політичні партії і стани України. На жадане переведення нових виборів Винниченко відповів, що се так важко перевести, як тяжко перевести це в Росії. Теперішнє тимчасове правительтво в Росії та російська Рада салдатів і робочих теж не вибрана на основі загального голосування. Так і Рада українська є тільки законодавчим органом зорганізованого українського народу.

Творення нових українських полків в армії.

Після „Нового Времени“, і часописей—„День“, „Утро Росії“, „Русское Слово“ потворили ся українські полки в Житомері, Умані, Одесі і інших містах, приймаючи назву Богдана Хмельницького, Сагайдачного, Гонти і інших борців за свободу України. Всі вони заявили ся одноставно стаяти за Українську Центральну Раду.

Швейцарська часопись „Остшвайц“ пише на кінці статті про Україну: Під теперішню хвалю має відлучення України передовсім під мілітарним зглядом велике значіння. В російській армії й флоті стоїть поперх мільона українських людей. Вони не можуть мати однакові цілі з російським правительством, яке нічого й знати не хоче про відлучення України. Тим робом внесено розлад в російську армію, який для військової одноцілої акції може мати найнебезпечніші наслідки.

Зміна вигляду Києва, столиці України.

Зі Штокгольму доносять про вигляд Києва таке: Червоні хоругви щезли, заміною їх жовто-блакитними, щезли й на Хрещатяку бородаті кацапи. По нім походжають мов би стародавні Запорозькі в синіх шароварах, в червоних жупанах та сірих баранкових шапках з кривими шаблоками, які носять на давній українській лад військової й цивільної. Щезли російські нашіси з урядів і лавок, російські афіші та урядові російські оголошення заступлені українськими. Українську мову уведено в губернських урядах, в школах, в суді.

Українські Установчі Збори в Києві.

З Базеля доносить 23. липня українське пресове бюро: Кореспондент пресового бюро телеграфує, що Українська Центральна Рада порішила скликати Установчі Збори України в Києві.

3 РОСІЙСЬКОГО ЖИТТЯ.

Беренський російським президентом міністрів.

З Гаги доносять 21. липня: „Рейтер“ доносить з Петрограду на основі звідомлення „Біржевих Ведомостей“: Князь Львов уступив і на його місце став президентом міністрів Керенський. Поки що він остається далі й міністром війни й маринарки, а Церетелі—міністром внутрішніх справ, опріч того, що він є міністром почт і телеграфів. Некрасов став поки що міністром просвіти.

Женщина міністром в Росії.

Копенгагська часопись „Політикен“ пише з Парижа: Після петроградських звідомлень наслідником міністра харчів має бути графиня Паніна Шаховська. Вона є перша женщина на становищі міністра в світі. Досі була вона шефом відділу в тім міністерстві.

Арештовання з боку революційного правительства.

Петроградська телеграфічна агенція доносить: Правительтво порішило безумовно увязнити всіх своїх активних противників. Піднято багато арештовань; між иншими арештовано паню Сумерзон, яка стояла в зносинах з максималістами: Геноцьким, Козловським, довіреними приятелями Леніна, Штамберга і Штернберга, директора бюро вивозу золота, який без дозволу перевозив кореспонденцію між Швецією й Петроградом. Вкінці арештовано максималістів Гюновева і Стеклова. Леніна ще не викрито, але в короткому часі його зловлять ся.

З Цюриху доносять на основі звідомлення з Петрограду: Леніна й кількох його сторонників партії максималістів увязнено.

Так спадає революція по схилений площі до становища давнього деспотизму і практики царизму.

Положення в Петрограді.

Зі Штокгольму доносять: Після звідомлень з Петрограду завішено над Петроградом вишкочковий стан. Підняли ся розрухи, счинені прибуттем кількох тисяч кронштадських матросів як і з боку полків, відтягнених з північного фронту до Петрограду. Керенський находит ся в Петрограді. Приватні люде сповідають, що положення в Петрограді годі описати. Маса перекидають ся від одного провідника до другого, звертаючись раз проти ради салдатів, то знов проти Леніна. Рада робочих, яка далі противила ся арештованню Леніна, порішила перевести слідство проти Леніна і його сторонників в обжалованню в державній зрадлі.

Вісти зі світа.

ТУРКИ, ЄГИПТЯНЕ, ПЕРСИ Й ІНДІЙЦІ НА ШТОКГОЛЬМСЬКІЙ КОНФЕРЕНЦІІ.

Скандинавський комітет Штокгольмської соціалістичної конференції прийняв єгипетську партію, яка домагається ся признання права 13 мільонам Єгиптян повної полі-

тичної незанисимости. Перська делегація всіх соціалістичних партій домагається ся знесення англійсько-російського договору з 1907 р., який поділив Персію між два чужі панування.

Представники Індійців домагаються ся свого представництва на мировій конференції. Турки заявили, що Турція бере участь у війні для охорони свого істнування. Вони приймають без ваганя формулу ради робочих і салдатів проти всяких здобутків і відшкодовань в Азії і в Європі, щоби ухилити можливість нових суперечок і будучих війн.

ВЕЛИКА РАДА УКРАЇНСЬКОЇ ПАРЛЯМЕНТАРНОЇ РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ У ВІДНІ.

З Відня доносять: Українська парламентарна репрезентація відбуде в днях 24. і 25. липня повне засідання у Відні, на яким будуть обговорювати ся події на російській Україні, їх вплив на австрійських Українців і їх становище до подій у Росії.

ЖЕРТВИ РОЗРУХІВ У ЛІСАБОНІ.

У Лісабоні, в Португалії, вибухли великі розрухи збунтованих робітників, на яких стріляло військо. З обох сторін падали стріли. Число арештованих виносить поперх 1000 людей, якими заловнили в'язницю твердині Монте-Санто.

ВІЙНА.

(Звідомлення осередніх держав).

На західнім фронті підняли огонь Англіїці в околиці Дюксмінден, Іперн у Фландрії на переімені. Стічка патрулів дня 20 і 21. липня принесла велике число полонених. На рижних місцях західного фронту зачала ся діяльність артилерії і аероплянів.

На східнім фронті зістала ся розбита 11. армія в околиці Залозці-Тернопіль. Розлім фронту на схід від Золочева відбув ся на просторі 40 км. Осередні держави захопили залізничний шлях Золочів—Тернопіль. Сам Тернопіль стоїть в огні; перед ним стоять німецькі війська. Число полонених зростає поперх 5000 Росіян. Ціла 7 армія під Бережанами захитала ся; вона цофається ся від Золотої Липи до Дністра. Справоздавці з воєнного поля подають, що Росіяне, цофаючись з Галичини, на розказ Керенського палають міста і хліб, зазначаючи пожарами в зад свій похід, як підчас походу з Польщі 1915 року. Уступаючи з міста Калуща, оставили місто спалене та обрабоване татарськими та ріжними азійськими військами. Коло Сморгоню наступають Росіяне раз по раз, та все їх відпірає огонь осередніх держав. В Карпатах живіца боротьба підняла ся коло Людови, над Смотричем та під Чимпріуле. В Румунії підіймається борба артилерії. Під огнем осередніх держав наступив вибух на залізничній станції Текуціу.

3 таборового життя.

— Т-во „Січ“. 19. липня відбули ся чергові сходина т-ва „Січ“. По ухвалі порядку денного отаман Січі т. Ц-ч повідомив про розділ т-ва на осоті, списав яких вручив сотникам і попередив про регулярну перевірку присутности січовиків на сходинах і вправах відповідно ухвалі т-ва.

Після цього т. П-кий проголосив реферат „Значіння Січі“, який присутні слухали з повним зацікавленням. В додаток до реферату т. П-кий подав найновіші вісті з України, іменно, про утворення Тимчасового Українського Правительства.

Закінчили ся сходина сівом гимну. Присутніх було 135.

21. липня т-во „Січ“ мало гімнастичні вправи в лісі біля табору. Присутніх було 37, з чого можна бачити, що т-ші січовики, які не є на таборній роботі, не побажали прийти на вправи, а се є ламанне порядку в т-ві й порушення карно-сти.

По вправах відбуло ся зібрання Отаманної Старшини. Обговорювалася справа бюджету т-ва на серпень місяця і біжучі справи. Ухвалено звернутись до Генеральної Старшини, аби вона зробила заходи, щоб таборні організації під час сходина або вправ не затримували в різні способи членів т-ва „Січ“.

Генеральна Старшина. 23. липня відбуло ся чергове засідання Г. Старш. Крім звичайних точок на порядку дня стягло обговорення бюджету організації. Ця точка зайняла більшу частину засідання, бо досить тяжко відповідно розділити між організаціями незначну квоту, коли потреби зростають все більше. Крім цього прийнято до відома і затверджено відомлення виборчої комісії, яка визначила вибори на 28. липня с. р. з 1—4 год. по обіді і з 7—9 год. по вечері. Комісарів на вибори доручено визначити през. Генеральної Старшини.

Визначена комісія з трьох чол. для розгляду діловідства Запомог. Комітету і прийняття його під свою керму.

Багато було прохань о переводі з других таборів, між иншим з Ворису від Кар-ко Б-ко і П-го.

Б. Ф-но.

ЖЕРТВИ.

На Український Національний Фонд.

Ком. Seibelsdorf, 10138.—1 м. 50 ф.
Ком. Nieder-Stäcken, Д. Жук—25 ф.,
К. Гнирін—55 ф., А. Яковенко—25 ф.
Разом . . . 1 м. 05 ф.

Ком. Raab, 355. І. Левицьк.—50 ф.,
Є. Зозуля—50 ф. Разом . . . 1 м.
Ком. Dorlag, № 11912, т. Селванів . . . 50 ф.

На т-во „Самост. Україна“—для пересилки книжок.

Ком. Altemhunden, № 1881. Т. Кучерук. Одержано 1 м., за що дуже дякуємо. Бібліотеку Вам вислали. На букварь висилайте гроші в редакцію.

На хорих в лазареті.

Ком. Siegen, № 1634. О. Перців—20 ф., В. Поляків—20 ф., Л. Бруницький—80 ф., К. Бериде—40 ф.
Разом . . . 1 м. 60 ф.

На волинські школи.

М. Шумів 20 ф.
Ком. Raab, № 335 Є. Зузуля—50 ф.,
І. Левицький—50 ф. Разом . . . 1 м.

На будову пам'ятника помер. тов.

Ком. Seibelsdorf, № 10138. Ко-пор 50 ф.

Ком. Romrod Oberförsterei. Прокопченко—1 м., Наріжний—50 ф.,
Литвиненко—50 ф., Бамієв—50 ф.,
Мищенко—20 ф., Григорса—20 ф.,
Григоренко—50 ф.
Разом . . . 3 м. 40 ф.

Ком. St. Goarhsausen, № 1870. С. Литвиненко—1 м., Ф. Коваленко—50 ф.,
Є. Солодів—50 ф., К. Лютий—50 ф.,
С. Скларенко—50 ф., С. Макаренко—50 ф.,
К. Клименко—50 ф., І. Кучер—50 ф.,
Д. Куйбер—50 ф.,
Разом . . . 5 м.

Ком. Ebergöns, № 3956. С. Личенко—50 ф., М. Комків—50 ф.
Разом . . . 5 м.

Ком. Gailshausen, № 3042. Литвиненко—1 м., Горпинюк—10 ф.,
Проскура—50 ф., Ткаченко—05 ф.,
Коломоєць—30 ф., Тещука—10 ф.,
Федоньчук—50 ф., Явтушенко—30 ф.,
Добрелі—30 ф., Катунів—15 ф.,
Дердяшенко—15 ф., Денисенко—10 ф.,
Баранченко—05 ф., Лукашенко—15 ф.,
Демчук—5 ф.
Разом . . . 3 м. 60 ф.

Ком. Gaubickelsheim, № 1952. І. Мищенко 3 м.

Ком. № 2692. Е. Романько—1 м.,
П. Шевців—1 м., В. Погребняк—50 ф.,
А. Ярош—1 м., М. Басалик—1 м.,
М. Данильчук—1 м., А. Рубан—1 м.,
20 ф., К. Худоба—1 м., С. Пожованник—1 м.,
Ф. Северин—1 м., М. Шевченко—1 м.,
П. Микита—1 м., П. Драчук—1 м.,
І. Лоцман—1 м. 50 ф., М. Павленко—50 ф.,
П. Римарук—1 м., А. Кравченко—1 м.,
Д. Іжжеленко—1 м., Г. Яхевич—1 м.,
М. Островський—50 ф., С. Сидоренко—1 м.,
І. Кущка—1 м., М. Барашук—1 м.,
Ю. Лескун—1 м., Ф. Евтушенко—50 ф.,
50 ф., Я. Гарасименко—50 ф., М. Сич—50 ф.,
І. Річник—1 м., І. Ігнатюк—50 ф.,
Т. Калашників—1 м., М. Шейченко—50 ф.,
І. Неживий—1 м., Г. Черкін—1 м.,
В. Зіба—1 м.,
Разом . . . 30 м. 70 ф.

Ком. Bergersheim, № 2683. Д. Воцько—30 ф.,
І. Яковлів—50 ф., З. Синько—50 ф.,
А. Дяченко—25 ф., Г. Різниченко—10 ф.,
Є. Вищницький—30 ф.,
А. Дубас—10 ф., К. Подворецький—25 ф.,
С. Чех—10 ф., С. Зівака—10 ф.,
І. Стасовський—25 ф., М. Зінченко—10 ф.,
М. Гирів—10 ф., М. Ткаченко—1 м.,
Ф. Гладкий—25 ф. Разом . . . 4 м. 20 ф.

Ком. Garbenheim, № 10768. Д. Омищенко—50 ф.,
П. Головка—50 ф., Х. Гопко—50 ф.,
П. Дрожук—50 ф., А. Марченко—53 ф.,
Р. Мозуренко—50 ф. Разом . . . 3 м. 03 ф.

Ком. Frauenstein, № 10050. Кирило Б.—50 ф.,
А. Лагутенко—55 ф., П. Скакун—50 ф.,
Ф. Мондубура—50 ф. Разом . . . 2 м. 05 ф.

Ком. Grube Raab, № 335. І. Левицький—50 ф.,
Є. Зозуля—50 ф., І. Барановський—50 ф.,
Тетянин—50 ф.,
Милашенко—50 ф., Шутенко—50 ф.,
Бойко—30 ф., Пилипенко—20 ф. Разом . . . 3 м. 50 ф.

Ком. № 11955. С. Коваль—1 м.
Ком. Франц Симон № 2269. Д. Григоренко—1 м.,
Г. Мироненко—1 м., М. Жидель—50 ф.,
Д. Басів—50 ф., П. Грудинюків—50 ф.,
М. Шкрин—30 ф., Ф. Слива—20 ф.,
З. Рожевський—25 ф. Разом . . . 4 м. 35 ф.

Переписка Редакції.

Одержали передплату на часопис від таких команд і т. т.

Hohensolms № 2850 по 20/IX м.,
Neuburg. (Offizier. Lag.)—90 ф.—Endler, Adl. Lissnau 90 ф.—Steinheim № 300, № 2551, № 2691, № 2792, № 862, Prust, Frau A. Diez, № 2750, Deutsche Feldpost 195, Gr. Grosse Brüß, Alzey, Badlendorf, Heinerzhansen, Niederdorf Saldau, Bibrich a. Rhein, Nauborn, Eschborn, Talei, Gef. Lag. Lantban, Stornfels, Hanover, Bledesheim, Langenzalza, Edelsberg, Waldwimmersbach, Hübigen, Niederdorfelden, Freilaubersheim, Lausenwald, Dalbruch, G. Sachsenberg, Rosslau, Brunenhausen, Möneken, Feuerzmühle, Gem. Ondobreh, Ramsbek, Altemhunden, Hann. Münden, Dorchheim, Altemschlirf, Gr. Juno Nauborn, Gross-Rechtenbach, Wammheim, Holzappel Hütte, № 3179, № 1150, Valbert, Hamburg, Wansbeck, Gross-Rorheim, Löschenrod, Birlinbach, Weilmünster, Anton Корчман, М. Фурман, К. Ботюх, Ф. Гребенюк, І. Чорний, А. Канура, М. Носаченко.

Послани часописі з рахунками т. т. А. Джиуну, В. Фрозі, Ю. Тарану, Н. Петченку, Ф. Прядці.

Книжки й картки послани т. т.: Писаренку, Помазану, Лубенському, Кондратову.

Книжки послани т. т.: Милокосту, Фесенку, Біложенку і ком. Мінкеп.

Від Комітету по розділу подарунків Червоного Хреста.

Команда Gemeinde Braunheim, Frankfurt, k. Frankfurt—Д. Хилькому: Адрес

Шведського „Червоного Хреста“ такий: „Svenska Röda Korsets Hjälpkommitte for Krigsfangar, Stockholm, Linnegatan, 77.“

Команда № 1941 „Budenheim, Mainz, Bonner Berg & Hüttenwerke“ Н. Мельнику: На Ваш лист від 2. липня с. р. відповідало, що на вислани на Вашу команду посилді 3 транспорті з дарунками нами одержані посилді, в яких значається се, що дарунки получені повністю. Вдуже просимо про недохнат прописувати в самих посилдках.

Канцелярія Т-ва „Січ“ повідомляє, що за час від 5. по 19. липня с. р. зістали ся прийняті в Т-во Отаманної Старшини й затвержені загальними зборами слідуєчі т. т.:

Корабейний Ларвон, Нагула Іван, Бородавка Яків, Ткаченко Дмитро, Рудник Кузьма, Солошенко Потап, Доліжний Василь, Марченко Ларвон, Нікутка Леонід, Желін Яків, Скарлат Ониско, Гамалій Василь, Ржеда Омелько, Іванницький Микола, Войтенко Гриць, Бондаренко Федір, Куценко Іван, Омищенко Василь, Вельмас Родіон, Паливода Степан, Лукашенко Юхим, Яцемо Федір, Мельник Мусій, Ігнатенко Гриць, Бражка Сілівестр, Велічко Трохим, Дорчук Іван, Василенко Зіновій, Кермас Тампів, Заменко Ониско, Вуряватий Василь, Кравець Семен, Зюман Гриць, Шумів Микола.

Неприняті зістались завдяки невідповідному своїм новодженню, або не було вазначено при проханню двох поручителів, чи були в бігах, слідуєчі товариші:

Романенко Михайло, Овращенко Зіновій, Клейстел Еміль, Козаков Семен, Зіченко Олекса, Стригуль Ларіон, Свєрда Тимофій, Золотаренко Кузьма, Афанасій Іван.

Отаманна Старшина.

ОГОЛОШЕННЯ.

Заряд Т-ва Українського Мистецтва повідомляє Шкаруну Макара № 2920, що вписати ся в члени Т-ва звичайно можно, але стягнути Вас до табору в сей час—річ не можлива.

Т-во „Сільський Господар“ на слідуєчі тижні починає підготовчу роботу по околпроці дачок і дальші роботи над посадженими вже в садку деревами, як то: прищеплене, вирізує гіллячок і т. д. Тому прохавь ся см, прийти в садок (біля кустарного бараку) у виторок, 31. липня, і п'ятницю, 3. серпня, о 10 год. рано.

Заряд.

Позір!

Отаманна Старшина т-ва „Січ“ подає до відом товаришам січовикам, що згідно ухвалі Загальних Зборів 5. липня с. р. кожен січовик про від'їзд із табору, або приїзд в табір мусить повідомити сотника своєї сотні або січову канцелярію.

З ПОНЕДІЛКА, 30. ЛИПНЯ, розпочинають ся виклади про окуповані землі Волині, Холмищини й Підляшша. Будуть викладати ся такі предмети: Історія тих земель, Історія унії і сучасний стан сих країв.

Хто записав ся на сі виклади, має приходити до V кл. таборової школи від 9½ год. ранку.

Книгарня

Видавничого Т-ва ім. Б. Грінченка має для продажі

DAS ILLUSTRIRTE BLATT

тижнева часопись з ілюстраціями по німецьки. Виходить що середи. Ціна одного примірника 10 фен.

Замовлення надсилати на слідуєчу адресу: Ukrainischer Unterrichts-Ausschuss. Lagerzeitung. Wetzlar.

Вийшла з друку

і продаєть ся в книгарні Видавничого Т-ва ім. Б. Грінченка брошура

Самостійна

Україна Видання С. В. У. Вецлар, 1917 р.

Брошура ся є відбитка з львівського видання Української Революційної Партії з 1900. року. Тепер до неї додане післяслівє „Від видавців“.

Як на теперішні часи—дуже цікава книжечка, з якою слід познайомити ся кождому.

Коштує 10 фен.

Замовлення надсилати на слідуєчу адресу:

Ukrainischer Unterrichts-Ausschuss Lagerzeitung K.-G.-L. Wetzlar.

ПРИПИСИ,

яких треба додержувати ся при доповняючих виборах послів до Народної Ради.

1. Голосованне відбудеть ся в суботу, 28. липня 1917 року, від 1 до 4 по обіді і від 7 до 8½ вечера.
 2. При кождій виборчій комісії знаходить ся комісар (представник Генеральної Старшини).
 3. Протести на замічені неправильности при виборах подають ся під час виборів на руки комисара, або виборчої комісії, які предкладають їх Головній комісії.
 4. Протести на замічені неправильности при виборах по скінченню голосовання подають ся або Генеральній Старшині, або вибраному послові.
 5. Вибраний послом є той, хто одержав більше як половину відданих голосів в данній окрузі.
 6. Колиб не було вибрано відповідне число послів, то тоді відбудуть ся тіснійші вибори.
- Головна Виборча Комісія Генеральної Старшини.